

Kuldsepp nimetas väga odava hinna, ja talupoeg hakkas suure häälega naerma, jutustas talle, et see sõrmus soovisõrmus olla ja et ta enam maksta kui kõik sõrmused kokku, mis poes müüa olivad. Kuldsepp oli kaval ja paha südamega mees, kutsus talupoja oma juure õomajale ja ütles: „Meest, nagu sina oled, õomajale võtta, teob õüne; jää minu juure! Kellel niisugune kallid asi ühes on, see on tõeste tubli inimene.“ Ta talitas talupoega ilusaste, andis talle palju joodawat viina juua ja meelitas teda libedate sõnadega. Kui aga talupoeg õõsi magas, tõmbas ta tasakeste sõrmuse tema sõrmest ära ja pistis niisama taha, ilma et magaja üles ärkas, teise niisamasuguse lihtlase sõrmuse temale sõrme.

Teisel hommikul ei jõudnud kuldsepp äraagi oodata, et talupoeg reisisma hakkaks. Ta äratas teda juba varasel tunnil ja ütles: „Sul on veel pikk tee ees. Paremi on, kui sa waremalt minema hakkad.“

Nii pea kui õomajaline ära oli, läks kuldsepp ruttu oma tuppa, pani akna luugid kiäni, et keegi midagi ei näeks, riivitas toa ukse enese taga kiäni, seadis end kesse tuppa, keerutas sõrmust ja hüüdis: „Mina tahan silmapilk sadatuhat taalrit.“

Waevalt oli ta seda ütelnud, kui taalrid sadama hakkas, kõwafid, haljaid taalrid, nagu koti suust, ja taalrid lõiwad talle mööda pääd, õla ja käewarsta. Ta hakkas haledaste kisendama ja tahtis ukse poole karata, aga eäne kui ta siäna jõudis ja lahti suutis teha, langes ta, weri igalt poolt wäljas, põrandale

maha. Aga taalrite sadamine ei jäänud järele, ja pea kullus raskuse pärast põrmand alt ära ja kuldsepp kullus kõige rahaga alla keldrisse. Pärast seda sadas taalrid ikka edasi, kui sadatuhat täis oli, ja wiimaks sai selle sae all kuldsepp surma, raha üle pää keha, et wäljagi ei waißnud. Kära pääle tuliwad naabrid siäna, ja kui nad kuldseppa raha all surnud leidsiwad, ütlesiwad nad: „On küll ka suur õnnetus, kui õnnistus suure hooga tuleb.“ Pärast seda tuliwad pärijad ja jagasiwad kõik oma wahel ära.

Wäheajal läks talupoeg lõbusa meelega kodu ja näitas oma naesele sõrmust üteldes: „Küüd ei wõi meil enam puudust tulla. Meie õnn on käes. Wõtleme aga hästi järele, mis peame enestele soovima.“

Aga naene teadis kobe nõu anda. „Mis sa arwad,“ ütles ta, „kas meie ei sooviks enestele natuke põldu? Meil on ju teda väga wähe. Meie põllu taga on tükk maad, mis weel tegemata on. Soowime selle enestele põlluks. Ta ei ole weel meie oma.“

„Si see ei ole soowimise wäärtki,“ wastas mees. „Kui me ühe aasta tubliste tööd teeme ja meil õnne on, wõime me teda ehk osta.“

Nad hakkasiwad tööle ja püüdsiwad terve aasta otja hoolega. Eõikus oli see kord õige hää, ja waata, nad wõisiwad põllulapikese omale saada ja raha jäi weel natuke ülegi.

„Waata!“ ütles mees, „põllulapike on meie ja soowimine ei ole ka weel ära raisatud.“